

[Landbrugsministeren.]

slaaet. Naar man indrømmer det rigtige i at faa en Bestemmelse gennemført for derved at faa bedre Priser for det Vildt, man skyder i Slutningen af Jagttiden, i den Periode, der kommer efter, hvor man ikke kan faa Vildt, kan jeg ikke rigtig forstaa, hvilken Interesse man kan have i at gøre Tiden kortere. Jeg synes, at det, det gælder om, er at udnytte det saa meget som muligt.

Det ærede Medlem Hr. J. C. A. Larsen spurgte mig, om han kunde faa en Fortegnelse over de forskellige Beløb, som var indkommet ved Jagttegn, og han ønskede forskellige andre Oplysninger angaaende dette Spørgsmaal. Det er jeg villig til at skaffe, men jeg tror, det vil være vanskeligt at skaffe det saa hurtigt, som det var ønskeligt at faa det foreliggende Lovforslag gennemført. Men der er jo ikke noget i Vejen for, at disse Oplysninger kan meddeles Udvalgets Medlemmer paa et senere Tidspunkt; det skal ikke være ret længe, for dem har vi. Jeg kan godt tilføje, at der er indgaaet meget store Beløb, og der bliver et meget stort Restbeløb, efter at man har betalt Forsikringen, som var foreskrevet i Henhold til Jagtloven.

Hvad angaar de af det ærede Medlem Hr. Ulrich stillede Spørgsmaal, har jeg svaret paa Spørgsmaalet om de 8 Dage. Angaaende Spørgsmaalet om de 50 Ø., vil jeg gerne sige, at jeg tror, at den Værdiforøgelse, der finder Sted for det Vildt, der bliver stemplet i disse 8 Dage, langt overstiger de 50 Ø., saa snart vi kommer lidt længere hen, saa jeg tror ikke, man kan sige, det er for meget, men det er selvfølgelig ikke et Principspørgsmaal for mig. Det er Spørgsmaalet om de 8 Dage heller ikke, men det forekommer mig, at det vilde være uklogt at indskrænke de 8 Dage til 2 Dage.

Saa stillede det ærede Medlem mig det Spørgsmaal, efter hvilken Paragraf i den gældende Jagtlov jeg har foretaget den Udvidelse af Fredningstiden, som fandt Sted i September Maaned d. A. Det er i Henhold til Jagtlovens § 18 c., hvor der staar, at Landbrugsministeren skal være bemyndiget til for et Tidsrum af indtil 3 Aar at forlænge de i § 15 b. og § 16 b. nævnte Fredningstider, og det er jo det, der er sket her, idet Fredningstiden er forlænget med en Dag mere i Slutningen, end den er forkortet i Begyndelsen.

Angaaende Hensigten og Aarsagen og

det ærede Medlems ironiske Bemærkninger om min Stilling til en udenlandsk Prins vil jeg sige, at jeg har den Tro, at den vigtigste Opgave for mig er at gavne Landbruget, og naar jeg anser noget for at være til Gavn for Landbruget, saa gennemfører jeg det, selv om det maaske af visse Medlemmer kan benyttes til Fremsættelse af ironiske Bemærkninger.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Ulrich har Ordet for en kort Bemærkning.

Ulrich: Den højtærede Landbrugsminister kunde ikke forstaa, hvad jeg havde imod de 8 Dage. Jeg sagde før, at dette at have 8 Dage, efter at Jagttiden er endt, til at kunne faa stemplet Vildtet opfordrer direkte til at skyde i Fredningstiden. (*Landbrugsministeren:* Nej, der er ingen Krybskytter her i Landet). Er der ingen Krybskytter, ja, saa tror jeg, den højtærede Landbrugsminister skulde spadsere lidt omkring ude paa Landet i Stedet for at sidde i Ministerialbygningen, saa vilde han sikkert med den Sporsans, han har, opdage, at der ikke er enkelte, men mange, der vilde skyde disse Dyr efter Jagttidens Ophør, naar de havde 8 Dage til at faa dem stemplet i og derigennem kunde faa Stempel for, at de var skudt i Jagttiden og ikke i Fredningstiden. Nej, disse 8 Dage er ganske upaakrævede, de to Dage er tilstrækkelige til, at enhver, der skyder paa sit Jagtdistrikt, kan faa Vildtet stemplet af Politimyndighederne og derved opnaa at kunne faa det solgt i Fredningstiden.

Den højtærede Minister mente, at dette at faa Vildtet stemplet vilde give det en saadan Værdiforøgelse, derigennem at det kunde sælges i Fredningstiden, at de 50 Ø. ikke var for meget. Ja, det er en Ting, man kan diskutere om, hvorvidt saadant Vildt, Harer og Fasaner, der har hængt i Frigidaire maaske endog i Maanedsvis, efter at det er skudt, er noget særlig tillokkende, saa det skulde betinge en Overpris. Saa skulde da i alle Tilfælde de Ganer, der skulde nyde det, være af en aparte Art overfor den Slags Spise. Det kunde maaske gælde i gamle Dage, da Folk holdt mest af at spise raadne Ting og syntes, de kunde aflukke det en særlig Smag, men Nutiden, tror jeg, kræver friske Fødemidler, saa jeg tror ikke, dette Standpunkt holder Stik, og jeg forstod da ogsaa Ministerens Udtalelser saaledes, at han i Virkeligheden var villig til at nedsætte Beløbet til 25 Ø.

Saa tilbage til § 18. Nu fik vi jo klar